A°. 1827. N°. 82.

ARNHEMSCHE COURANT.

Donderdag den 12 Julij.

FRANKFORT, den 9. Julij.

Volgens berigten uit Konstantinopel van den 15. Junij, wist men reeds sedert eenigen tijd, dat de Russische gezant gehoor bij de Porte had gevraagd. Hetzelve is tot 7 Junij alleen vertraagd door den eisch van den gezant, dat vooraf de Russische vlag zou hersteld worden op een schip, waarvan de haven-kommandant die had doen afnemen, uit hoofde de papieren niet in orde waren. De verlangde genoegdoening werd gegeven. Twee dagen na de audientie, den 9, namelijk, werd de schriftelijke weigering der Porte, om in de voorstellen betrekkelijk Griekenland te treden, overhandigd. Men dacht nu, dat de gezant niet ter audientie bij den Grooten Heer zou gaan; doch ook dit volgde op den 14. Junij. De Divan schijnt er groot gewigt aan te hechten, dat de gezant eener zoo groote Mogendheid als Rusland, na het zoo krachtvol weigerend antwoord, toch zijne pligtplegingen bij den Grooten Heer is komen maken. Hoe dit zij, deze geschiedenis heeft de Grieken te Konstantinopel zeer ter neêr geslagen. Deze zeggen in hunne vertwijfeling, dat de gezanten der mogendheden, die de Porte aanraden de voorslagen aan te nemen, Janushoofden hebben, en dat het de anderen nog minder ernst is. Bedaarde lieden gelooven echter, dat de mogendheden het eens aangevangen werk niet zullen laten varen.

WEENEN, den 3. Julij.

Volgens berigten van de Jonische eilanden, werd de Konstantinopolitaansche vloot den 1. Junij bij Zante gezien. Zij bestond uit 27 vaartuigen, namelijk 1 linieschip, 8 fregatten, 12 korvetten, 4 brikken en 2 goeletten, en kruiste den ganschen dag in de wateren van Morea. Lord *Cochrane*, die zich met het fregat *Hellas* tusschen Strophen en Patras bevond, verliet, bij de aannadering der Turksche vloot, deze positie, en bleef den ganschen namiddag van den 1. Junij tusschen de Strophen en het kanaal van Ithaka. Den 2. Junij bevond zich het Konstantinopolitaansche eskader in de nabijheid van het kasteel Tornese; lord *Cochrane* had zich nog meer verwijderd; het Grieksche stoomschip *Karteria* was niet bij hem, gelijk ook geene andere vaartuigen der Grieken zich bij hem bevonden; de door hem gemaakte prijzen hielden zich steeds achter het fregat *Hellas*. Den 5. Junij ontmoette een Jonisch stoomschip achttien oorlogsschepen van de Turksche vloot. Den kommandant van hetzelve werd gevraagd waar lord *Cochrane* zich ophield; men wilde hem opzoeken. Den 7. Junij had men te Zante berigt, dat de Konstantinopolitaansche vloot, welke in de wateren van Zante en Morea kruiste, op eenige schepen na, die de wateren van Missolonghi en Morea bevaren, zich geheel uit deze streek verwijderd had. Den 12. Junij vernam men te Zante, dat lord *Cochrane*, dien men nog in de Jonische wateren waande, naar Poros teruggekeerd was; derwaarts moet hij zich reeds in de eerste dagen van Junij, na het verschijnen der Turksche vloot te Patras, gewend hebben, zonder dat deze hem op het spoor heeft kunnen komen. Het Grieksche stoomschip *Karteria* was te Spezzia aangekomen.

De overste *Gordon*, die de Grieksche dienst schijnt verlaten te hebben, is te Zante aangekomen. Aldaar zijn ook geland vier Beijersche officieren, met de hun verzellende onder-officieren, die in November 1826 zich met den overste *van Heidegger* naar Griekenland begeven hadden. Van den laatsten zegt men, dat hij zich naar Milo begeven heeft, om aldaar nagravingen naar oudheden te doen.

WARSCHAU, den 23. Junij.

Volgens het berigt der commissie tot onderzoek der zamenzwering in Polen, kwam, nevens het »patriotisch genootschap" nog een genootschap »der tempelieren" tot stand, waarvan een kapitein der ulanen de oprigter was. Als gevangene was hij naar Schotland geraakt en hij beweert hier in de loge der tempelieren te zijn opgenomen geworden. Reeds in 1820 legde hij de grondslagen van het genootschap te Warschau. Als doel van hetzelve werd weldadigheid, zedelijkheid en deugd opgegeven, en wie aangenomen werd, zwoer, dat hij zich zorgvuldig naar de statuten van het genootschap zou gedragen, deszelfs geheimen bewaren, en bereid zou zijn, voor het vaderland goed en bloed op te offeren, en in den strijd de drie vijanden het hoofd te bieden. In 1821 werden de groot-ambtenaren benoemd. Het genootschap der tempelieren nam toe in leden en won ook eenige aanzienelijke lieden aan. Er werd toen eene vereeniging van de »tempelieren" met het »patriotisch genootschap" voorgesteld; doch zij kwam niet tot stand; alleen gingen eenige leden van het »patriotisch genootschap" tot de tempelieren, en eenige tempelieren tot het patriotisch genootschap over. Prins *Jablonowski* onder anderen vond de vereeniging ondoenelijk »wijl het doel van het patriotisch genootschap uitsluitend de herstelling en onafhankelijkheid van Polen was; terwijl de tempelieren met der tijd algemeener oogmerken aannemen konden."

Zelfs de ijverigste leden van het pratriotisch genootschap in het koningrijk Polen vonden, dat, hoewel het getal der deelnemers toegenomen had, het nogtans aan mannen van aanzien en invloed ontbrak. Men oordeelde generaals of oversten noodig te hebben, wier krijgsroem bekend was. Zekere *Paulikowski* zou den Poolschen generaal *Kniaziewicz*, die zich te Dresden bevond, gaan opzoeken, om hem het lidmaatschap te doen aannemen. Hij ging werkelijk op reis, schreef valschelijk, dat hij den generaal gesproken had, en schoon men geen het minste blijk had, dat de generaal ook maar eenige kennis van het genootschap droeg, verspreidde men echter, dat hij het hoofd des genootschaps was geworden. Hoe geheim het genootschap te werk ging, mogt hetzelve echter de opmerkzaamheid der regering niet geheel ontgaan. Een aantal leden werden in hechtenis genomen. Hierdoor werden de overigen zeer verschrikt; de een vermeed den anderen; zoo stond het patriotische genootschap in het koningrijk Polen te vervallen; dan daar het onderzoek langzaam ging en men zich voor zijn eigen persoon weder zeker gevoelde, begon men weder bijeen te komen. Werkzaam hierbij bleven om dezen tijd slechts: de overste *Krijzanowski*, de Prins *Antonij Jablonowski*, de referendaris *Grzijmala* en de secretaris *Plichta*, die eene gewenschte aanwinst deed in den tachtigjarigen senateur en castellaan graaf *Stanislaus Soltijk*.

Men stelde voor, hem aan het hoofd des genootschaps te stellen, en hij liet zich tot het opperbewind overhalen. Men vergaderde ten zijnen huize, en eerlang kreeg deze vergadering den naam van »Hoogen Raad des genootschaps." *Ossolinski* en Prins *Jablonowski*, die om eigene zaken dikwijls naar Wolhijnie en Kiow gingen, bespeurden onder de officieren der aldaar liggende troepen ontevredenheid. Men gaf nu en dan te kennen, dat de tegenwoordige staat van zaken niet duurzaam was; men sprak zelfs van eene geheime verbindtenis, om door eene revolutie in het gouvernement eene verandering te bewerken. Dit werd te Warschau levendig aangegrepen, en men besloot, nader berigt over het Russische genootschap in te winnen en zoo mogelijk zich met hetzelve te verbinden. Van de zijde van het Russische genootschap openbaarde men eenen gelijken wensch. *(Het vervolg hierna.)*

ROME, den 20. Junij.

Over de aanstelling van bisschoppen in Amerika heeft de Heilige Vader in zijne aanspraak in het consistorie het volgende gezegd: — »Wij gedachten met dagelijks toenemende smarte aan de kerken in de West-Indiën, welke, ten gevolge van een langdurig gemis van herders, onder den last eener reeks van zielrampen gebukt gaan. Ons hart werd diep gewond telkens als de roepstem van die geloovigen tot ons kwam, die zich bitter beklaagden, bijna niemand te hebben, om hun het Evangelisch brood toe te deelen, hun in de heilrijke grondstellingen des geloofs en der godsdienst onderwijzen en op de naleving der geboden van God en de Kerk aan te dringen, den dwalenden te regt te brengen, hem, die ongeregtigheid sprak, den mond te stoppen, en de verscheurende wolven te verwijderen en te dooden, die hen in hinderlagen lokten. Diep getroffen bij het zien van zoo veel onheilen, gedachtig aan de ons toevertrouwde apostolische bediening, en het goddelijk oordeel vreezende, waarin men ons rekenschap van het bloed der ons gegevene schapen zal afvragen, hebben wij noodzakelijk geoordeeld, om zonder verder verwijl de hulp toe te brengen, welke deze ongelukkigen vragen, die wij zoo vaderlijk beminnen. Wij hebben derhalve aan die kerken bisschoppen gegeven, versierd met herderlijke deugden. Met hunne hulp zullen zij spoedig van alle smetten gereinigd zijn, gelukkiglijk weder opgroeijen, en goede vruchten van eeuwig heil dragen. Wij zijn verzekerd, dat allen, wien de bewaring der godsdienst, de billijke zedetucht en de welwillende waakzaamheid van den apostolischen stoel ter harte gaat, onze voorzorg zullen toejuichen. (Dat heeft, gelijk men weet, Zijne Katholijke Majesteit niet dadelijk gedaan.)

PARYS, den 7. Julij.

Volgens de laatste berigten uit Rome, is de Paus weder ingestort en zijne ziekte van eenen ernstigen aard. — De *Moniteur* van heden verzekert dat het besluit der Mogendheden, ten aanzien van Griekenland, te Rome met algemeene goedkeuring is vernomen.

— Volgens de jongste berigten uit Madrid, hebben eenige leden van den raad van Kastilie het gedrag van den Paus, opzigtelijk de benoeming der bisschoppen in Zuid-Amerika, gelaakt. De toeleg der geestelijkheid, om de staatszaken aan haar te onderwerpen, scheen hun zeer gevaarlijk toe; men behoorde dit tegen te gaan. Hunne aanmerkingen hebben eenigen indruk gemaakt; doch de raad heeft evenwel de benoeming der bisschoppen goedgekeurd, daar die tot heil der geloovigen zou kunnen strekken. De raad van Indie, op zijne beurt, heeft verklaard, dat de maatregel van Zijne Heiligheid overeenkomstig was met de grondbeginselen der kerk. De heeren *Caro* en *Masquera* bragten veel toe tot dit besluit, hetwelk alleen door den heer *Torre Musquiz*, deken van den raad, hevig werd bestreden. Het gouvernement had verscheidene belangrijke stukken geleverd, om de beraadslaging gemakkelijk te maken; men hoorde, onder anderen, eenen langen brief voorlezen, waarbij de Paus te kennen geeft, dat hij, sedert 1822, er op heeft aangedrongen, dat het Spaansche gouvernement met de nieuwe republieken schikkingen zou maken, die het hof van Rome vrijheid gaven, om aldaar den noodigen invloed uit te oefenen, dien hetzelve voor altijd zoude verliezen, indien de opperhoofden besloten om alle eerediensten te dulden, gelijk, volgens sommigen, hun voornemen was. De Heilige Vader beschouwde dit als uiterst gevaarlijk voor het katholicismus, hetwelk door den aanzienlijken toevloed van Protestanten, die zich naar Amerika begeven, reeds zoo zeer bedreigd werd.

Naar de wending, welke deze zaak genomen heeft, te oordeelen, zoude het niet te verwonderen zijn, dat het Spaansche gouvernement zich verpligt gevoelde, wegens deszelfs gedrag ten opzigte van den heer *Tiberi*, bij den Heiligen Vader verschooning te vragen; reeds trachten onze staatslieden den indruk daarvan te verzwakken, door het gerucht te verspreiden, dat de heer *Fournas*, kapitein-generaal van Biscaye, de ontvangene bevelen was te buiten gegaan. De minister van buitenlandsche zaken heeft den Nuncius, die zich beklaagd had Spanje te hebben moeten verlaten, geantwoord, dat hij gerustelijk naar Madrid kon komen.

's GRAVENHAGE, den 8. Julij.

De Staten van Holland hebben de heeren jhr. *J. Repelaer*, jhr. *F. van Hees*, *J. J. H. van Wickevoort Crommelin*, jhr. Mr. *G. Fontein Verschuir*, jhr. *C. Duvelaer van de Spiegel*, *H. baron Coltot d'Escury*, en jhr. *G. G. Clifford*, welke in dit jaar als leden van de tweede kamer der Staten-Generaal moesten aftreden, op nieuw als zoodanig benoemd, en hebben in plaats van jhr. *D. Hooft*, op deszelfs verzoek eervol ontslagen, als lid der tweede kamer verkozen jhr. *H. Backer*.

Voor Utrecht is herkozen de heer *J. M. K. van Utenhove van Heemstede*; voor Antwerpen de heeren *de Moor* en *van Velsen*; voor Zuid-Braband de heeren *Dotrenge*, *Barthélemy* en *de Celles*, terwijl de heer *Cloessens Moris* is benoemd, ter vervanging van wijlen den heer *Cornet-Grez*. Voor Namen is de heer *de Stassart* herkozen; voor West-Vlaanderen de heeren *Reijphins* en *de Serruijs*. Voor Limburg is benoemd de heer *de Lidel de Well*, de vader, ter vervanging van den heer *Faber*. Voor Henegouwen zijn herkozen de heeren *Dumont* en *Trenteseaux*, terwijl in plaats van de heer *Taintenier*, de heer *Desmanet* is benoemd. Voor Oost-Vlaanderen zijn herkozen de heeren *van Hulthem*, *della Faille d'Huisse*, *Boëje* en *Surmont de Volsberghe*; voor het Groot-Hertogdom Luxemburg de heer *Faber de Wiltz*. Voor Groningen is herkozen de heer *Tammo Sypkens* en de heer *Gockinga* benoemd. Voor Zeeland is herkozen de heer *Hinlopen*; voor Luik, de heer *Stokhem-Méan* en *Fabri-Longré*. Voor Overijssel ie herkozen Jr. *S. J. Sandberg*, en benoemd de heer *F. Lemker*, in plaats van den heer *M. van Doorninck*.

Mengelwerk.

GRONDWETTIGE MAGTEN.

(*Vervolg en slot van No. 75.*)

III. De minister houdt zich in het vervolg zijner rede bezig, met het wederleggen van het 180. artikel der grondwet, en de redeneringen uit hetzelve afgeleid. Laat ons zien hoe Z. Exc. daarin is geslaagd.

Wanneer men dat artikel met aandacht en onbevooroordeeld leest, bevindt men het ontegensprekelijk te zijn:

a. Dat in dat art. van den Koning volstrekt niet wordt gesproken, zelfs aan Hoogstdenzelven niet wordt gedacht;

b. Dat bepaaldelijk aan den Hoogen Raad, en aan den Hoogen Raad alleen, wordt opgedragen *het toezigt op den geregelden loop en de afdoening van regtsgedingen, mitsgaders op de nakoming der wetten bij alle hoven en regtbanken*, en het regt, *om de handelingen, dispositien en vonnissen* van die hoven en regtbanken, welke bevonden worden *strijdig* te zijn met de wetten, *te vernietigen en buiten effect te stellen;*

c. Dat de Hooge raad daarin niet willekeurig te werk kan gaan, maar dat *toezigt* en dat *regt* alleen kan uitoefenen *volgens de bepaling, door de wet daaromtrent te maken.*

De eerste dezer waarheden bewijst volledig, dat de Koning van de bemoeijingen, in dat art. omschreven, ten eenen male buiten gesloten is, en Hoogstdezelve zich alzoo met het *toezigt op den loop en de afdoening der regtsgedingen*, en met *het vernietigen en buiten effect stellen der regterlijke uitspraken* niet inlaten kan of mag. De aard, de bewoordingen, en de strekking van deze bepaling waarborgen om strijd de onloochenbaarheid van deze waarheid; en een voorbeeld, uit de grondwet zelve ontleend, kan dezelve nader ophelderen. *De Koning heeft het bestuur der buitenlandsche betrekkingen. De Koning heeft bij uitsluiting het opperbestuur over de volkplantingen en bezittingen van het rijk in andere werelddeelen.* Zoo luiden art. 56 en 60, welke de daar genoemde takken van bestuur alleen aan den Koning opdragen, zonder daarbij van de Staten-Generaal te gewagen, of zelfs maar eenigermate aan dezelve te doen denken: om deze reden wordt uit die artikelen, en met volkomen regt, afgeleid, dat de genoemde takken van bestuur uitsluitend aan den Koning zijn toevertrouwd, en de Staten-Generaal zich met dezelve niet kunnen noch mogen bemoeijen. Met het zelfde regt wordt uit art 180 afgeleid, en *moet* uit hetzelve afgeleid worden, dat de bemoeijingen, daar omschreven, aan den Hoogen Raad bij uitsluiting zijn toevertrouwd, en de Koning zich met dezelve niet kan noch mag inlaten. Op gelijke wijze kennen art. 57 het regt om oorlog te verklaren en vrede te maken, en art. 58 het regt van alle andere verbonden en verdragen te doen sluiten en te bekrachtigen bij uitsluiting aan den Koning toe, en vorderen niets meer dan eene kennisgeving van het verrigte aan de Staten-Generaal, met uitzondering alleen van het geval, dat die verbonden en verdragen, in tijd van vrede gesloten, eenige afstand of ruiling van grondgebied mogten inhouden, in welk geval, tot het bekrachtigen derzelve, de goedkeuring van de Staten-Generaal voor den Koning onmisbaar is. Uit deze artikelen besluit men, en met volkomen regt, dat de Koning, buiten het uitgezonderde geval, over de genoemde aangelegenheden *alleen* te beschikken heeft; met hetzelfde regt zal men uit art. 180 moeten besluiten, dat de Hooge Raad, tot de daar genoemde einden, *alleen* werkzaam mag zijn.

De tweede der genoemde waarheden bewijst duidelijk, dat de Minister zonder eenige reden vraagt: *waarom wil men toch in de justitie meer onfeilbaarheid stellen, dan in elk ander kollegie, of zelfs in den Koning?* Vermits deze geheele instelling van den Hoogen Raad om niets anders dan om de erkende, en vooruitgezette feilbaarheid der regterlijke kollegien, zelfs in twee instantien, is ingevoerd, en ter voorkoming van de nadeelen, welke de Staat, ten gevolge van die feilbaarheid, zoude kunnen ondervinden, bij de grondwet gevorderd is. En wanneer men die instelling beschouwt, niet zoo als dezelve bij de nu aangenomene wet op de inrigting der regterlijke magt verminkt is, maar naar den eisch der grondwet daargesteld moet worden, zal ieder onpartijdige moeten toestemmen, dat men, wat de Minister ook gelieve uit te roepen, in menschelijke inrigtingen geen *grooter waarborg tegen mogelijke verkeerdheden, wanbegrippen en overschrijdingen of aanmatigingen van magt, ten aanzien van de justitie*, kan verlangen, dan gevonden wordt in een onafhankelijk, geheel onpartijdig en talrijk kollegie, uit de achtingwaardigste en kundigste regtsgeleerden des rijks te zamen gesteld, belast met de zorg om toezigt te houden op den geregelden loop en de afdoening der regtsgedingen, en het nakomen der wetten bij alle hoven en regtbanken, en bekleed met de magt, om de handelingen, dispositien en vonnissen van die Hoven en regtbanken, welke met de wetten strijdig worden bevonden, te vernietigen en buiten effect te stellen. Maar, vraagt de Minister, waarom bepaaldelijk in den Hoogen Raad meer onfeilbaarheid gesteld dan in den Koning? Indien deze vraag behoefde beantwoord te worden, zoude men kunnen volstaan met te zeggen, omdat het eerder kan gebeuren, dat één mensch dwale, of door verkeerde raadgevingen uit het regte spoor gebragt worde, dan dat zulks 7, 8, 9 of 16 personen, in rade vergaderd, overkome. Maar alle soortgelijke vragen des Ministers behoeven geene beantwoording, vermits het (en dit verliest de Minister maar al te veel uit het oog) hier niet te doen is om nieuwe grondwettelijke bepalingen te maken, maar om vast te stellen wat de bestaande grondwet voorgeschreven heeft. Die grondwet nu stelt, vooral ook door dit 180. artikel, buiten twijfel, dat de regterlijke magt geheel op zich zelve, en van den Koning afgezonderd bestaat en werkt; want had men bij het ontwerpen van de grondwet het doel gehad om de regterlijke magt als een uitvloeisel van het koninklijk gezag daar te stellen, en aan de woorden van art. 162 dien zin te geven, dat de regters als lasthebbers des Konings beschouwd moesten worden, dan zoude men aan eenen Hoogen Raad niet eens hebben gedacht, maar den Koning aan het hoofd van alle regterlijke instellingen geplaatst, en aan Hoogstdenzelven opgedragen hebben de zorg *om toezigt te houden op den geregelden loop en afdoening der regtsgedingen, mitsgaders op de nakoming der wetten bij alle Hoven en Regtbanken*, benevens het regt, om *de handelingen, dispositien en vonnissen dier hoven en regtbanken, welke met de wetten strijdig zijn, te vernietigen en buiten effect te stellen.* Dat een en ander is nu met opzet niet geschied; maar in plaats daarvan is de daarstelling van eenen Hoogen Raad gelast; die raad aan het hoofd der regterlijke vierscharen geplaatst, en aan denzelven de zorg en het regt opgedragen, zoo even met de woorden van art. 180 omschreven. Onmiddelijk vóór deze bepaling van art. 180 lezen wij in art. 179, dat de Koning met de Leden van het Koninklijke Huis, en den Staat voor den Hoogen Raad te regt moeten staan: en ook dat bewijst met al het andere, dat de Koning, wel verre van zelf de regterlijke magt te bezitten, aan de regterlijke magt onderworpen is.

De derde der opgemerkte waarheden bewijst eindelijk, dat er niets te duchten is van de schrikbeelden, welke de bestrijders van de onafhankelijkheid der regterlijke magt hebben gelieven te schetsen, om min doorzigtigen door derzelver voorstelling te ontrusten; vermits de Hooge Raad bij de uitoefening van het gezag, bij het meergenoemde 180. art. aan denzelven opgedragen, niet ongebonden en naar luim te werk kan gaan, maar te dien opzigte gebonden *kan* en *moet* worden door alle zoodanige voorschriften en beperkingen, als de wetgevende magt naar den aard der zaak, overeenkomstig de lessen der wijsheid en voorzigtigheid en in het belang van het welzijn des Staats raadzaam zal oordeelen vast te stellen.

Zie daar den zin, het gewigt en de strekking van het bedoelde 180. art. der grondwet; een artikel, hetwelk veel bijbrengt ter wederlegging des ministers, zoo het niet deszelfs stellingen ten eenemale te niet doet. Waarmede bestrijdt nu de minister de gewigtige redeneringen, uit dat artikel ontleend? Alleen met de verzekering dat *hetzelve aan de onderwerpelijke stoffe geheel vreemd is.* Dit is, gelijk men weet, het gewone uitvlugt van pleiters, die zich door de aanhaling van zekere stellige wetsbepaling in verlegenheid zien gebragt, en uit die engte hun sijsthema zoeken te redden, door te beweren, dat de aangehaalde wet op hun onderwerp niet toepasselijk is. Het verdient, in zoodanige gevallen, en ook in dit geval onderzocht te worden, of die tegenwerping waarachtig is. Het bedoelde artikel komt voor in het hoofdstuk, handelende *over de justitie*; dat is, zoo als boven bleek, *over de regterlijke magt*; het bewijst, gelijk zoo even werd betoogd, dat de hooge raad aan het hoofd der regterlijke magt is geplaatst, in geene, vooral in geene onderworpene betrekking tot den Koning is gesteld, op alle de handelingen der regterlijke vierscharen toezigt uitoefent, de nakoming der wetten handhaaft, en alleen bevoegd is de daarmede strijdende handelingen der hoven en regtbanken te vernietigen. Hoe is het mogelijk zoodanig artikel vreemd te noemen aan de stoffe, over welke de minister handelt? Over welke stoffe handelt de minister dan? Over de regterlijke magt en hare afhankelijkheid of onafhankelijkheid van den Koning. Juist deze laatste wordt door dat artikel, even als door anderen, buiten bedenking gesteld, gelijk zoo even is gebleken; en desniettegenstaande verzekert de minister de vertegenwoordigers des volks, dat het bedoelde artikel vreemd is aan die zelfde stoffe. En wat voert de minister ter verdediging van deze zijne verzekering aan? Alleen het volgende: *Neen, Ed. Mog. Heeren, dat artikel is aan de onderwerpelijke stoffe geheel vreemd; het handelt alleen van de* REGTSMAGT *van den Hoogen Raad, als hof* VAN CASSATIE; *het handelt alleen over des Hoogen Raads toezigt op* DEN GEREGELDEN LOOP *en de afdoening van de* REGTSGEDINGEN, *en* OP DE NAKOMING DER WETTEN BY ALLE HOVEN EN REGTBANKEN; *het geeft aan dien Hoogen Raad de bevoegdheid om dezelve, in de bij dat artikel vermelde gevallen, te vernietigen,* VOLGENS DE BEPALINGEN DAARVAN BY DE WET TE MAKEN, *maar het handelt* NIET *van de onderwerpelijke stoffe.* Mogen wij, na hetgeen zoo even betoogd is, niet met regt zeggen, dat deze redenering volstrekt op hetzelfde nederkomt, als zeide de minister: *Neen! Ed. Mog. Heeren! het is geen middag, maar nacht; wij zien de stralen der zon het aardrijk wel verlichten; wij bespeuren wel dat die dagtoorts haar hoogste toppunt heeft bereikt, en de kortste schaduwen maakt; wij vernemen wel dat de land- en ambachtslieden van alle kanten zich ter maaltijd spoeden; maar echter het is geen middag, maar nacht?*

De minister gaat voort met te zeggen: *dat artikel maakt van den Hoogen Raad geen Areopagus*, en evenwel het is de vurige wensch van het volk, dat die Hooge Raad zulks, zoo mogelijk, worde. *Het legt aan dat kollegie de zorg niet op om te waken,* NE QUID DETRIMENTI CAPAT RESPUBLICA *in regtszaken:* en evenwel het is zoo even gebleken dat dit het voorname doel van deszelfs instelling is: *Het stelt den Hoogen Raad niet boven de wet:* neen zeker! dat doet het bedoelde artikel niet, en kan het ook niet doen, zonder het doel zelf dier instelling te verzaken: maar welk zonderling denkbeeld vormt zich de minister, blijkens deze woorden, van *onafhankelijkheid?* Dezelve schijnt naar zijn gevoelen te bestaan in *in afwezenheid van alle wettelijke banden*; maar dat levert geene *libertas*, doch bloote *licentia*, of *libido* op, welke zoo verre af is van het geluk van een volk te vestigen, dat CICERO reeds ten zijnen tijde zeide: *propterea legum servi sumus, ut revera liberi esse possimus.* Dat denkbeeld des ministers, van *gesteld te zijn boven wet*, is de zuivere vrucht van de school der dwingelandij, en kan onmogelijk geduld worden in eenen Staat, welks magten bij de wetten zorgvuldig geregeld, beperkt en verzekerd zijn: datzelfde denkbeeld is bij den minister geheel geweven in het ideaal, hetwelk Zijne Exc. zich van eene monarchie vormt, en hetwelk wij boven zagen te bestaan in eene volstrekte alleenheersching, overgegeven aan eenen Vorst, die boven alle wetten is gesteld. Dat dwaalbegrip doet Zijne Exc. dan ook meenen, dat wij in de onafhankelijke regterlijke magt *eene hooge en alles overschijnende magt* zouden zoeken, terwijl het boven is gebleken, dat wij in dezelve niets meer verlangen dan een onpartijdig ligchaam, hetwelk, aan vaste voorschriften gebonden, onbelemmerd werken kan in den bepaalden kring, aan hetzelve toegewezen. Datzelfde dwaalbegrip doet den minister zeggen, dat het meergenoemde art. het gezag des Konings, ten opzigte van den Hoogen Raad, niet vernietigt, of hetzelve aan Zijne magt onderworpen maakt; terwijl het boven is gebleken, dat hier geen gezag des Konings te vernietigen viel, vermits aan den Koning geen gezag in regtszaken is opgedragen; en tevens is aangetoond, dat de *uitvoerende* en de *regterlijke* magt zeer wel ieder op zich zelve handelen, zelfs elkander ondersteunen kunnen, zonder elkanderen afbreuk te doen of belemmeringen te veroorzaken. En dat zelfde dwaalbegrip doet den minister ook

delijk van *bespottelijkheid* en *onbestaanbaarheid* spreken, welke alleen in zijne verkeerde voorstellingen bestaan.

De minister ontslaat zich van de verdere wederlegging van dit artikel, door de opmerking, dat hij zich reeds veel te lang met hetzelve heeft bezig gehouden, niettegenstaande hij slechts zeer weinige oogenblikken bij hetzelve heeft stil gestaan: eene gewone redenkunstige wending, welker gebruik door sommigen meestal op rekening van gebrek aan gronden ter wederlegging wordt gesteld. De minister schijnt zich evenwel tegen zoodanige verdenking te willen verdedigen, en daaraan schrijven wij de aanhaling van eene uitgebreide plaats, uit een geschrift van BENJAMIN CONSTANT toe. Maar, durven wij vragen, wat zal BENJAMIN CONSTANT hier bewijzen? het is immers de vraag niet, welke theorie die geleerde schrijver verdedigd en aanbevolen heeft? maar alleen, wat onze grondwet omtrent de onafhankelijkheid der regterlijke magt bepaalt? en BENJAMIN CONSTANT heeft over dat onderwerp en ter uitlegging van onze grondwet, voor zoo veel wij weten, nimmer de pen gevoerd.

Al hetgeen BENJAMIN CONSTANT dan ook ter aangehaalde plaatse zegt, kan, met betrekking tot onze grondwet en ons geschilpunt, beantwoord worden met deze, reeds aangehaalde, woorden des ministers: *die theorie, zij moge schoon en behagelijk schijnen, zij is niet meer dan eene theorie en praktisch onwaar.*

Maar er is meer! Er zijn twee middelen om de regten der ingezetenen te verzekeren: 1°. de onafhankelijkheid der regterlijke magt; 2°. het stelsel van verantwoordelijkheid der ministers. Het laatste was, bij het decreet van 7 October 1790 voor *Frankrijk* aangenomen; daar werd het opwerpen van conflicten toegelaten, en de beslissing aan den Koning opgedragen; [illegible] eene voor de ingezetenen, om zich bij het wetgevend ligchaam te beklagen, wanneer de ministers eene verkeerde, met de wet strijdige beslissing hadden gecontrasigneerd: oordeelde het wetgevend ligchaam, dat zoodanige klagt gegrond was, dan werd de minister verantwoordelijk gesteld, en de benadeelde partij kon van hem schadeloosstelling eischen: over- en naar aanleiding van zoodanige beginselen, schreef BENJAMIN CONSTANT. Maar in ons Rijk, bij onze grondwet zijn zoodanige beginselen niet aangenomen, heeft men niet dat laatste, maar het eerste der genoemde middelen tot verzekering der regten van de ingezetenen aangenomen, gelijk zulks van 1815 tot October 1822 algemeen erkend is geweest, en wij mogen alzoo den minister met zijne eigene woorden vragen: *wat beteekent deze geheele redenering?* en wat zal het gezag van BENJAMIN CONSTANT hier afdoen? Wil men weten hoe BENJAMIN CONSTANT over de onafhankelijkheid der regterlijke magt denkt, men leze het geen hij schrijft in zijne *collection complète des ouvrages publiés sur le gouvernement représentatif et la constitution actuelle de la France*, vol. 1. p. 25. *Un peuple chez lequel le pouvoir judiciaire n'est pas indépendant, un peuple chez lequel une autorité quelconque peut influer sur les jugemens, diriger ou forcer l'opinion des juges, employer contre l'innocent qu'elle veut perdre les apparences de la justice, et se cacher derrière les lois pour frapper ses victimes de leur glaive, un tel peuple est dans une situation plus malheureuse, plus contraire au but et aux principes de l'état social, que la horde sauvage des bords de l'Ohio, ou que le Bedouin du desert.*

Waarmede verdient vergeleken te worden hetgeen dezelfde schrijver II. p. 251 en volg. te boek stelt.

En hiermede meenen wij weder genoeg gezegd te hebben, om deze redeneringen des Ministers naar waarde te toetsen.

IV. De beschuldiging, tegen de wet ingebragt, dat dezelve zoude te kort doen aan de onafhankelijkheid der regterlijke magt, wordt door den Minister afgekeurd, in de eerste plaats, door een argument, hetwelk vervat is in de volgende woorden: „Moet ik, zonder de regterlijke onafhankelijkheid vernietigd worden, door een ontwerp van wet, tot welks verdediging ik in uwe hoogaanzienlijke vergadering ben opgetreden. Zou ik, die haar 32 jaren lang, met mond en pen gestadig en zoo nadrukkelijk verdedigd heb, in die gewigtige en aanzienlijke betrekkingen door mij bekleed; die nimmer heb nagelaten, dit met den hoogsten ernst te doen, zoo dikwijls het noodzakelijk is geweest, en daarmede moedig hope voortgegaan tot aan het einde van mijne loopbaan; zoude ik hier optreden, om openlijk in uwe vergadering eene wet te verdedigen, strekkende om dit bolwerk der burgerlijke en maatschappelijke voordeelen en vrijheid te vernietigen of te ondermijnen?"

Om over den *aard* en de *bewijskracht* van dit argument met juistheid te kunnen oordeelen, heeft men noodig, hetzelve in den redeneerkundigen vorm te brengen, als wanneer hetzelve aldus luidt: *Indien de regterlijke onafhankelijkheid, bij de onderhavige wet, wierd belaagd, zoo zou IK dezelve niet kunnen verdedigen.*

Maar: *nu verdedige IK die wet.*

Derhalve: *in dezelve wordt de onafhankelijkheid der regterlijke magt niet belaagd.*

Nu ziet men duidelijk, welke de *aard* van dit argument is. Het behoort tot die soort, welke men gewoon is te noemen *argumenta a priori* of *redeneringen van voren.*

Deze soort van redeneringen hebben dikwerf groote klem; doch alleen in het geval, dat de eerste term of de *major* een erkend *axioma* is: maar bestaat het geval, dat tegen deze bedenking kan geopperd worden, zoo doet zulk een argument niets ter wereld af. Nu ligt hier de *major* in de *subjectiviteit* van den Minister; of liever: de *terminus major* is het oordeel, *hetwelk de minister zelf over zijne eigene subjectiviteit velt*: elk oordeele, of wij hier een *axioma* hebben, of hebben kunnen, uit hetwelk men veiliglijk gevolgen afleiden kan? Hier geldt eene tweeerlei menschkundige opmerking, welke wantrouwen omtrent de deugdelijkheid van den terminus major inboezemen kan. De eerste is, dat men nooit meer gevaar loopt om mis te tasten in zijne oordeelvellingen, dan wanneer men *zich zelven* beoordeelt en dat oordeel *openlijk moet uitspreken*; vermits het naauwelijks anders kan, of de eigenliefde moet daar hare rol spelen. De andere is, dat, bij de groote wankelbaarheid der menschelijke inzigten, het geenszins als eene *volstrekte onmogelijkheid* kan worden aangemerkt, dat iemand 32 jaren lang verdedigde, wat hij in het 33. jaar laat glippen of zelfs bestrijdt. Daar nu, uit dezen hoofde, de eerste term van deze redenering geenszins als een *axioma* kan aangenomen worden, zoo ziet men, dat de geheele redenering alle klem en kracht mist. Wanneer men ten aanzien van dezelve alles wil laten gelden, wat zij gelden kan, zoo zal zij alleen bewijzen, dat de Minister, ter goeder trouw, zich zelven houdt voor een eerst en wakker voorstander der regterlijke onafhankelijkheid, en zich volstrekt niet bewust is eenige daad, door welke hij die onafhankelijkheid, direct of indirect heeft aangerand: en als bewijs daarvoor laten wij het dan ook volgaarne gelden, maar verder niet.

Trouwens: het argument laboreert aan nog eene andere redeneerkundige fout, welke men gewoon is eenen *cirkel* te noemen; waarbij men uitgaat van hetgene waarop men moet te huis komen; of met andere woorden, dat men *aanneemt* wat *bewezen* moet worden, en dan uit dat aangenomene redeneert. Op deze wijze: *het is zoo;* WANT *het is zoo.*

Wat toch moest de Minister bewijzen? Dat der *onafhankelijkheid* van de regterlijke magt, bij de bewuste wet, niet wordt te kort gedaan. Maar *welk* eene onafhankelijkheid? zoodanige als de bestrijders der wet wilden, in den geest der grondwet, ten einde de burgers te beschermen tegen ministeriele willekeur? Volstrekt niet. Deze, zegt de minister, mag er niet zijn. Zij kan er niet zijn. Zij is *theorie*, die in de *praktijk* niet deugt. *Welke* dan? Hij bedoelt *zoodanige* onafhankelijkheid der regterlijke magt, als in deze wet uitkijkt, van welke zij, met welken hij redetwist, pertinent loochenen, dat zij onafhankelijkheid kan genoemd worden; ja, welke zij als slaafsche afhankelijkheid verfoeijen en verwerpen. En wat kracht of klem kan nu eene redenering hebben, bij welke de minister den *naam* der zaak, welke het geldt, behoudt, maar in anderen zin, dan waarin die door zijne partij wordt gebezigd? Indien hier goed zoude geredeneerd zijn, zoo had de minister moeten aanwijzen, dat juist *die* onafhankelijkheid der regterlijke magt, welke de bestrijders der wet hebben begeerd, in deze wet werkelijk werd gevonden, en dat alzoo derzelver redenering, op dezen grond tegen de wet gevoerd, geen steek houdt. *Dit* zoude, zoo als men zegt, *hout gesneden* hebben. Maar dit heeft de minister niet gedaan. Hij heeft het niet kunnen doen. Hij heeft dus alleen bewezen, dat hij durft zeggen, dat, volgens de aangenomene wet, *de regterlijke magt onafhankelijk is.* Maar wat *bewijst* het?

Zoo duidelijk het ons hier is, dat dit *aprioristische* argument geen den minsten klem heeft; zoo veel leed gevoelen wij, dat de minister nog bovendien in de noodzakelijkheid is geweest, om *zelf* dit argument in het midden te brengen, en dat er niet één lid van de Staten-Generaal geweest is, die hem hier in de voorbaat was: zelfs de heer BELAERTS VAN BLOKLAND niet, die overigens zich zoo bijzonder heeft onderscheiden door eerbiedige bewondering van den minister, en de zorg voor het bewaren van deszelfs woorden zelfs verder heeft uitgestrekt, dan de zorg van den minister zelve schijnt gegaan te hebben: en waardoor hij dan ook het compliment, hetwelk de minister, als een wel opgevoed man, hem in het vervolg van zijne redevoering maakt, geacht moet worden, dubbel verdiend te hebben.

En dit zal weder kunnen volstaan ter waardering van deze uitroepingen des ministers.

Wij zullen hierbij de pen nederleggen, ofschoon het welligt nut zoude kunnen hebben, alle de overige redeneringen des ministers, en dus de geheele redevoering Zijner Exc. op gelijke wijze ter toetse te brengen: maar wij hadden ons slechts voorgesteld stil te staan bij de aanranding, welke de afscheiding en het onafhankelijk bestaan der drie grondwettige magten van ons rijk van den minister hebben moeten verduren, en die der regterlijke magt te verdedigen; en wij vleijen ons, zulks niet geheel vruchteloos te hebben beproefd. Wij onderwerpen het geschrevene gaarne aan de beoordeeling van bevoegde en onpartijdige regters, en laten het daarbij tevens aan anderen over te bepalen, welken dank men eenen minister verschuldigd is, die in de vergadering der vertegenwoordigers des volks zoo vele drogredenen en kunstmatige uitroepingen heeft gebezigd, ter verdediging van een stelsel, geheel vreemd aan alle aangenomene beginselen, lijnregt indruischende tegen de grondbeginselen van ons regerings-stelsel, en volledig strijdig met hetgeen Zijne Majesteit, onze geeerbiedigde Koning, in Hoogstdeszelfs proclamatie van 18 Junij 1815, bij de invoering der grondwet, zelf aan het volk verzekerd heeft: gelijk dit een en ander dezer dagen uitmuntend is betoogd in zeker boekje, ten opschrift voerende: *de verdediging der wet op de instelling der regterlijke magt, van den minister van justitie, getoetst* AAN *en wederlegd* UIT *de grondwet, het belang des Konings en dat der Natie;* gedrukt in *'s Gravenhage*, bij M. DE LYON.

ARNHEM, den 12. Julij.

Het water is hoog in den Rijn aan de Pleyt

Den 11.	Julij 2 El 4 Palm 0 Duim;	gewassen	0 D.	gevallen	0 D
Den 12.	dito 2 El 3 Palm 5 Duim;	gewassen	0 D.	gevallen	5 D

Heden beviel voorspoedig van eene DOCHTER de Hoog Wel Geboren Vrouwe *BARONNESSE VAN PALLANDT*, geboren *BARONNESSE TORCK*.

den Huize ROOSENDAAL,
bij ARNHEM,
den 4. Julij 1827.

Heden overleed, na eene Borstziekte van 2½ jaar, op het onverwachts onze geliefde jongste Zuster *JENNEKE HOLSBOER*.

ARNHEM,
den 7. Julij 1827.

Uit aller naam,
H. HOLSBOER.

ZEVENAAR, den 7. Julij 1827. Heden overleed alhier, aan de gevolgen eener langdurige ziekte, in den ouderdom van 49 jaren, de WelEdele Heer *JOHAN HENDRIK VAN HECKING COLENBRANDER*, tot groot verlies en diepe droefheid van zijne Echtgenoote, Kinderen en veelvuldige betrekkingen.

AMORTISATIE-SYNDICAAT.
AANBESTEDING.

De ONTVANGER der DOMEINEN te *VOLLENHOVEN*, als daartoe geauthoriseerd door den Heer Administrateur der Domeinen in het eerste Ressort, zal op Woensdag den 25. Julij 1827, des voormiddags te elf uren, ten overstaan van den Heer Burgemeester, te *Vollenhoven*, in het openbaar op het Stadhuis aldaar op nieuw aanbesteden: (zijnde de vorige Aanbesteding gedisapprobeerd:)

Het BOUWEN *van eenen achtkanten* WINDVYZEL-WATERMOLEN, (*circa* negentig *voet vlugt*) *op de zoogenaamde* Giethoornsche Weide; *alsmede het* BEDYKEN *van opgemelde Weide, gelegen in de Gemeente* Giethoorn, *nabij de Stad* Steenwijk.

Het Bestek en de Condities dezer Aanbesteding zullen, acht dagen te voren ter lezing liggen ten Kantore van genoemden Ontvanger, ter Griffie van het Provinciaal Gouvernement dezer Provincie, aan het Bureau van gemelden Administrateur te *Arnhem*, te *Gorinchem* in *den Hooiwagen*, te *Hardinxveld* in *de drie Snoeken*, te *Leeuwarden* in *de Valk*, aan *de Lemmer* in *de Wildeman*, alsmede te *Meppel* in *het Posthuis*. Zullende de aanwijzing *in loco* geschieden, vier dagen voor de Aanbesteding, door den Heer Ingenieur *OVERDUIN*, woonachtig te *Giethoorn*, ten huize van den Kastelein *DYKSMA* aldaar.

† † † De ONTVANGER der DOMEINEN te *HARDERWYK* is voornemens, in het openbaar aan de meestbiedenden te Verpachten, de TIENDEN, onder de Kreits van zijn Kantoor gelegen, als:

Aan 't Hul onder Nunspeet.

Bij *F. HERMANNUSSEN*, op Maandag den 16. Julij 1827.

Te Putten.

Bij *B. FRANSEN*, in de *Roskam*, op Dingsdag den 17. Julij 1827.

Te Barneveld.

Bij *W. SCHIMMEL*, in de *Roskam*, op Donderdag den 19. Julij 1827.

Te Harderwijk.

Bij Mejufvrouw de Wed. *L. GELDERMAN*, in het *Wapen van Zutphen*, op Zaturdag den 21. Julij 1827.

Te Apeldoorn.

In het Gemeentehuis, op Maandag den 23. Julij 1827.

Te Voorst.

Bij *NOESINK*, in de *Gietelsche Brouwerij*, op Woensdag den 25. Julij 1827.

Op alle welke plaatsen de Conditien ter lezing zullen liggen en de Verpachtingen des voormiddags ten tien ure beginnen.

De Ontvanger voornoemd,
VAN BROECKHUISEN.

† † † De ONTVANGER der DOMEINEN te *WAGENINGEN* is voornemens, ter instantie van de *Algemeene Nederlandsche Maatschappij ter begunstiging van de Volksvlijt te Brussel*, op Dingsdag den 17. Julij 1827, des voormiddags om tien uren, ten huize van den kastelein *G. VAN DE CRAATS*, te *Ede*, publiek te verkoopen: de TIENDGEWASSEN over dezen jare, gelegen onder *Ede*, *Lunteren*, *Bennekom*, *Otterlo* en *Deelen*; en op Woensdag den 18. Julij 1827, des voormiddags om elf ure, ten huize van den Kastelein *L. MARKEL*, te *Wageningen*, die onder *Wageningen* en *Renkum* gelegen zijn.

§ § § Op Zaturdag den 28. Julij 1827, des namiddags ten een ure precies, zal aan het Bureau der Publieke Verkoopingen, achter *St. Pieter*, te *Utrecht*, Wijk F. No. 363, publiek worden geveild en aan de genoegbiedenden verkocht:

1. Het schoon aanzienlijk BUITENGOED en RIDDERHOFSTAD, genaamd *OUDAAN*, gelegen aan het aangenaamste gedeelte van de Rivier *de Vecht*, en uitzigt hebbende op den Straatweg, onder de Gemeente van *Breukelen*, bestaande in:

Een kapitaal HEEREN HUIS, voorzien van onderscheidene, meest alle Behangen, zoo BOVEN- als BENEDENKAMERS, ZOLDERS, TOREN, KEUKEN en KELDERS, TUINMANS WONING, KOETSHUIS en STALLINGEN voor 8 Paarden, [illegible] ZOLDERS, [illegible] TUIN, [illegible] BOOMGAARD, LANEN, [illegible] zware YPEN en andere BOOMEN; mitsgaders eene kapitale BOEREN HOFSTEDE, bestaande in een HUIS, ruim ACHTERHUIS, STALLING voor 19 Koebeesten en 18 Paarden, BAKHUIS en SCHUUR, waarin Stalling voor 20 stuks Vee, vier BERGEN, annexe BOUW- en WEILANDEN, BOOMGAARD en BOSCH, alles met elkander groot 40 Bunders, 67 Roeden en 45 Ellen, waarin voor een groot gedeelte beste Steen- en Pan-Aarden; behoorende tot deze Plaats de Visscherij in een gedeelte van de Rivier *de Vecht*.

2. Ruim 2 Bunders zoo BOOMGAARD als BOUWLAND, waarin mede Steen- en Pan-Aarde, gelegen annex het voorgaande Perceel, strekkende uit de Rivier *de Vecht* tot aan de Hofstede *Klarenburg*.

3. Ruim 21 Bunders, 92 Roeden allerbest BOOMGAARD, BOUW-, BOUW-, WEI- en BOSCHLAND, waarin almede Steen- en Pan-Aarde; strekkende uit de Rivier *de Vecht* tot aan *den Zogdijk*.

4. Ruim 6 Bunders en 10 Roeden zoo WEI- als HOOILAND, gelegen onder *Breukeleveen*, strekkende uit *den Zogdijk* tot het Veenland.

De voorschreven Perceelen zullen eerst afzonderlijk en daarna in Massa geveild worden. Alles breeder bij Billetten omschreven, en nader onderrigt te bekomen, ten Kantore van *HENDRIK VAN OMMEREN*, openbaar Notaris, binnen *Utrecht* residerende; terwijl dezelve kunnen worden bezigtigd op Dingsdag den 24 Julij, en voorts na dien tijd Dingsdag, Donderdag en Zaturdag van iedere week, mits voorzien zijnde van een Permissie-Biljet, door voornoemden Notaris af te geven.

† † † De Heer *MOSTERT*, van *Rees*, zal door den Notaris *PLIESTER*, residerende in de Gemeente *Herwen* en *Aerdt*, publiek doen verkoopen, zijne LANDERYEN, gelegen in de *Lijmers*, te weten: bij de Stad *Zevenaar*.

1. BOUWLAND, *Keulemaat*, naar de Ambtskaart, fol. 6, No. 53, 2 Bunders en 51 Roeden.
2. BOUWLAND, *Huneveld*, naar de Ambtskaart, fol. 6, No. 63, 38 Roeden.
3. BOUWLAND, *Kampakkers*, naar de Ambtskaart, fol. 8, en No. 101, 14 Roeden en 50 Ellen.
4. BOUWLAND, *Grootestuk*, naar de Ambtskaart, fol. 13, No. 5a, 2 Bunders en 20 Roeden.
5. BOUWLAND, *Boterland*, naar de Ambtskaart, fol. 28 en No. 5, 77 Roeden.
6. BOUWLAND, *Peddenakker*, naar de Ambtskaart, fol. 13, No. 43, 32 Roeden.

En onder *Groessen*.

7. BOUWLAND, tegen de *Leuffensche Weide*, naar de Ambtskaart, fol. 30, No. 56, in erfpacht bij *J. SCHOLTEN*, voor *f* 16 : [illegible]

De beide veilingen zullen in het *Hof van Berlijn*, te *Zevenaar*, gehouden worden op Vrijdagen den 13. en 27. Julij 1827, voormiddags om 10 uren, op genot van hooggeld.

† † † De Ondergeteekenden, Correspondenten der UTRECHTSCHE ALGEMEENE BRANDWAARBORG-MAATSCHAPPIJ, opgerigt in den jare 1810, brengen het aangename berigt ter kennisse van hunne Medeleden, dat de Brandschaden over 1826 uit de Interessen der gedane voorschotten zijn voldaan, en de Deelgenooten alzoo zijn bevrijd geweest van de risico der Brandschaden voor 62½ Cents van iedere duizend gulden deelneming; terwijl dezelve hierbij tevens herinneren, dat de aangiften tot verzekering voor GEWONE GEBOUWEN, KOOPMANSCHAPPEN en MEUBELEN, door de Ondergeteekenden aangenomen worden, volgens verkiezing der belanghebbenden, *hetzij* tegen VASTE PREMIE van *éénen* gulden voor iedere duizend gulden verzekering, zonder voorschot van Inleggelden, of van Administratie-kosten, of van bijdrage in de Brandschaden; *of wel* in ONDERLINGE WAARBORGING, tegen voorschot van ½ perCent der verwaarborgde som: geschiedende dit berigt met aanbieding tot het geven van zoodanige verdere inlichting als men mogte begeeren.

Mr. H. E. VAN DAALEN, te *Wageningen*; J. VAN LUTTERVELD, te *Tiel*; F. W. VAN MARLE, te *Deventer*; H. J. PIEK, te *Ubbergen*; G. T. POST, te *Eck en Wiel*; BOSCH VON ROSENTHAL, te *Velp*; Mr. E. SCHEIDIUS, te *Arnhem*; D. S. VAN SCHUPPEN, te *Veenendaal*; A. VERBRUG, te *Lienden*; A. J. VERWEY, te *Geldermalsen*.

§ § § Aan OUDERS of VOOGDEN, die eene goede en voordeelige gelegenheid verlangen, hunne ZOONEN of PUPILLEN, op eene welingerigte, zeer ruime en gezonde Kostschool, in het aangenaamste en toegankelijkste gedeelte van *Gelderland*, alwaar ook eene *Latijnsche School* bestaat, geplaatst te zien, wordt berigt: dat, van het bepaald getal Kweekelingen voor dezelve, vier à vijf plaatsen open zijn, bij voorkeur te vervullen door Jongelieden boven de 13 jaren oud; die door ervaren Leermeesters onderwezen worden in eene grondige kennis der *Nederduitsche*, *Fransche*, *Engelsche* en *Hoogduitsche* Talen, der *Stel-* en *Meetkunde*, en in al het wetenschappelijke, [illegible] zedelijke opvoeding betreffende. [illegible]

Ter bekoming van spoedige narigten des Ondergeteekenden, vervoege men zich, met vrachtvrije brieven, onder letter S. bij den Boekdrukker, *C. A. THIEME* te *Arnhem*.

† † † Een JONGELING van deftigen huize, uit *Holland*, van de Hervormde Godsdienst en van de beste Getuigschriften voorzien, de Tabaksfabrijcering grondig verstaande, zag zich gaarne in zoodanig vak ter waarneming geplaatst, tegen een billijk salaris, met het vooruitzigt, zoo mogelijk, om zich in het vervolg te associeren of geheel over te nemen. Adres met franco brieven onder lett. B. bij *D. DE BRUYN*, in de Turfstraat, te *Arnhem*.

§ § § *M. R. KITZINGER*, te *Nijmegen*, maakt bekend, dat zijn Magazijn verplaatst is in de *Groote Straat*, [illegible] alwaar dezelve verkoopt: ENGELSCHE [illegible] KATOENEN, ENGELSCHE [illegible] GOEDEREN, [illegible] dat [illegible] alles niet anders als bij het [illegible]

† † † De Wed. *L. J. PRINS*, te *Arnhem*, verwittigt hare geëerde Begunstigers, dat zij, door het vertimmeren van hetzelve, haar Magazijn verplaatst heeft in het Achterhuis, waarvan men, des verkiezende, de ingang in de Varkensstraat, doen kan. — Haar Magazijn is, even als voorheen, ruim gesorteerd in alle soorten van Engelsche, Duitsche en Fransche nieuw uitgekomen MODE-GOEDEREN, als ook van LAKENS en ZOMERSTOFFEN voor Heeren; alles tot zeer civiele prijzen.

P. S. Door eene buitengewone gelegenheid is zij in staat tot het leveren van GORDYNEN, LINNENS, ALLE soorten TAPYTGOEDEREN, en KARPETTEN, mede tot zeer verminderde prijzen.

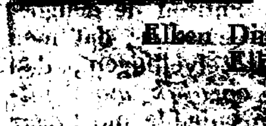
NEDERLANDSCHE STOOMBOOT-MAATSCHAPPIJ.

De DIRECTIE van bovengenoemde Maatschappij maakt bekend, dat de Prijzen der Plaatsen, op de STOOMBOOT van *Arnhem* tot *Vreeswijk* en van *Vreeswijk* tot *Arnhem*, zijn gesteld als volgt:

Pavilloen *f* 4 : 00. Groote Kajuit *f* 3 : 00. Voorkajuit *f* 2 : 00.

En dat er eene geschikte en goedkoope gelegenheid is daargesteld voor die Reizigers, welke te *Vreeswijk* van de Stoomboot met Rijtuig naar *Utrecht* verkiezen gebragt te worden; arriverende de Stoomboot zoo vroegtijdig te *Vreeswijk*, dat de Reizigers, die van *Arnhem* naar *Amsterdam* moeten, te *Utrecht* kunnen zijn, om van daar met de Diligences naar *Amsterdam* te vertrekken.

Nadere informatien bij den Agent der Maatschappij te *Arnhem*.

NEDERLANDSCHE STOOMBOOT-MAATSCHAPPIJ.

Bepaling van Afvaart der STOOMBOOTEN gedurende de maanden Julij en Augustus 1827.

Van *Rotterdam* naar [illegible]

Elken Dingsdag en Zaturdag, des [illegible] ure.

Elken Woensdag [illegible]

Elken Zondag [illegible] ten 7 ure.

Van *Nijmegen* naar *Keulen*.

Elken Dingsdag en Zaturdag, des namiddags ten 12 ure.

Elken Maandag en Donderdag, des morgens ten 4 ure.

Van *Nijmegen* naar *Rotterdam*.

Elken Zondag en Donderdag, des morgens ten 6½ ure.

Elken Maandag en Vrijdag, des namiddags ten 3 ure.

Van *Rotterdam* naar *Arnhem*.

Elken Vrijdag, des morgens ten 8 ure.

Van *Arnhem* naar *Rotterdam*.

Elken Zaturdag, des morgens ten 6 ure.

Van *Arnhem* tot *Nijmegen* per Rijtuig en van daar per Stoomboot naar de plaatsen aan de *Waal* gelegen.

Elken Donderdag, 's morgens ten 5 ure.

De vaart van *Rotterdam* naar *Antwerpen*, *Zeeland*, *Leiden* en voorts, is bepaald zoo als bij Billetten is bekend gemaakt. Informatien zijn te bekomen, ten kantore van de Agenten van voornoemde Maatschappij, de Heeren VAALLMAN en TRIESELS te *Nijmegen*, en bij den Heer G. H. MOLL, te *Arnhem*.

Te ARNHEM, bij C. A. THIEME, Boekdrukker.